

Oi iik! Me ollaan niin hurmaavia!

Aurinkoinen kipusi aamun sarastaessa taivaalle ja venytti yhden kultaisen säteensä tammipuun ikkunasta sisään keijujen kotikoloon. Sillä hän kutitti keijujen neniä. Pehmeistä sänkypesistä alkoi kuulua hihitystä ja haukottelua.

– Sirlimpsis! Tässä sitä taas ollaan! Fifi-keiju lirkutti ja ponkaisi ylös paistattelemaan kimaltavissa säteissä. – Tänään... tänään on Aurinkoisen säteiden juhlapäivä!

– Jihhuu! Niinpäs onkin! **JUHLA!** Jippii! keijut hihkuivat yhteen ääneen ja saivat jälleen kerran syyn pukeutua miten vain ihanasti.

Näin keijut aina tekivät: he keksivät joka aamu jonkin syyn itsensä koristelemiseen. He kampasivat nopeasti hiuksensa, harjasivat hampaansa, söivät aamupalan ja lensivät kilpaa vaatekaapille. Kaapit avattiin ja vaatekorit kaadettiin lattialle. Keijut lentelivät vaatekasojen ympärillä, supisivat ja pulputtivat.

– Onko kukaan nähnyt sandaaleitani ja simpukkahelminauhaani?

– Ooh! Minä olen tänään röyhelötuulella... ja glitteriä. PALJON!

– Tämä flanellipyjama on niiiiin hurjan pehmoinen ja tuntuu suloiselta lentäessä.

Näin oli, sopivaa asua ei nähnyt peilistä vaan kokeilemalla, miltä se tuntui ja pystyikö siinä pyrähtelemään. Lopulta Lila Lempeä, Sissi Suloinen, Fifi Fantastinen, Hilda Hihittäjä, Kultakutri Kultainen ja Hansu Haaveilija olivat kaikki yhtä mieltä siitä, että he näyttivät aivan **FANTASTISILTA!**

Jokainen keiju oli niin valmis kuin olla ja voi – paitsi Ruttu, joka käänsi kylkeään ja haukotteli vielä peiton alla. Niinpä tietysti. Ruttu oli rutussa kuten aina aamuisin.

Lila Lempeä huoahhti ja lennähti siskonsa sängyn luokse.

– Voi Ruttu! Olisi kiva jos pistäisit töpinäksi ja tulisit mukaan.

– Ääh! Väärä keiju, kuului peiton alta. – Ei tänään!

– No mutta... kyllähän sinä tiedät, että meidän keijujen pitää kerätä taikapölyä joka päivä, Lila selitti. – On tärkeää, ettei ilo, onni ja taikuus haihdu taikamaailmasta.

– Äh, tietty tiedän, Ruttu mutisi tyynynsä uumenista.

– Eikä aina tarvitsisi änkyroidä eikä ruttuilla, Kultakutri valitti tökäten tyynyä sormellaan. – Olisit edes joskus keijumaisempi ja kiltimpi.

– Kiltti? PYH! Minähän ruttuilen jos rututtaa! kuului kiukkuinen tiuskaisu tyynyn alta.

– Siskot, ei kinastella heti aamusta. Sovitaan niin, että Ruttu tulee mukaan hieman myöhemmin, Lila tuumasi, nousi ja kuiskasi vielä lähtiessään: – Ja arvaas mitä, Ruttu? Jos et tule, et koskaan saa tietää, millainen **SEIKKAILUPÄIVÄ** olisi juuri tänään. Hih!

Siskot nappasivat taikapölypussukat ja hopealusikat mukaansa. Yhdessä hujauksessa he lehahtivat kotikolon pikkuisesta ikkunasta ulos. **WUH!**

Ruttu murjotti peiton alla. Kiltti? Keijumaisempi? Äh! Kultakutri olkoon itse mitä haluaa olla. Minä olen MINÄ enkä kukaan muu! Hän jäisi peiton alle koko päiväksi, jos siltä tuntuisi. Mutta... Voisiko tänään olla seikkailupäivä? Haa! KYLLÄ!

– Valmiina tai ei **TÄÄLTÄ TULLAAN SEIKKAILU!** Ruttu kiljaisi ja potkaisi peiton päältään.

Keiju ponkaisi ylös, jätti hampaansa harjaamatta ja harjasi hiuksensa hammasharjalla. Hih! Hän etsi lempisukkahousunsa ja veti toiseen jalkaansa kumisaappaan siltä varalta, että löytäisi lätäkön. Sitten hän keräsi sängyn alta mukaansa seikkailuesineet puhellen itsekseen:

– Taikapölypussukka ja lusikka? Jep! Pikku kiviä? Ehdottomasti.

Isoimmat kivet Ruttu karisti kengistään ja nakkasi pussukkaan mukaan myös ritsan. Hän pysähtyi miettimään. Mitäs vielä?

– Saippuakuplapilli? Viitta? Kiikarit? Kyllä, kyllä, KYLLÄ!

Pakattuaan Ruttu singahti innoissaan ulos ikkunasta siskojensa perään.

– Odottakaa! hän huusi virnistellen.

Kesäpäivä siritti ja tuoksui. Keijut kulkivat käsikynkkää hypellen, lennellen ja taikapölyn keräyslaulua laulellen. Kaikki noin suunnilleen seitsemän keijua – myös Ruttu, joka tosin lensi itsekseen, ylösalaisin ja takaperin.

*Kevyin keijun askelin
tanssin minä aamuisin,
kun kastehelmet kimmeltää
ja linnut laulun livertää.*

Viimein he tulivat Kukkakedolle. Näkymä ja tuoksu oli huumaaava! Tuhannet laulelevat kukkaset availivat terälehtiään. Ne antoivat **taikapölyä** ja juuri sitä keijut keräsivät onnellisina hopealusikoilla pieniin pussukoihin. Päivän päätteeksi he toimittaisivat pölyn Taikalinnaan, mistä prinsessa Petronella jakaisi taikaa kaikille tarvitsijoille.

Muut keijut lehahtivat heti keräyshommiin, mutta Rutulla ei ollut aikomustakaan jäädä Kukkakedolle, ehei!

– Jep, minä menenkin keräilemään tännepäin. Tavataan illalla tässä ruksin kohdalla. Moikkis! Ruttu huikkasi siskoilleen ja piirsi lusikallaan ison rastin maahan.

Ruttu livahti tapojensa mukaan karkauskivelle. Jetsulleen ja just sille, josta alkoivat kaikista suurimmat seikkailut. Taikapölyä ehtisi kerätä myöhemminkin. Tutun kiven päällä hän puki ylleen violetin seikkailuviittansa ja hihkaisi innoissaan:

– No niin!

Ruttu arpoi suunnan kuten aina. Hän viskasi hopealusikkansa korkealle ilmaan ja rallatti tohkeissaan:

*Minne meen minne tuun
näytä suunta seikkailuun!
Seikkaillessa mulle on
mahdollista mahdoton!*

Lusikka kiepsahti ilmassa pari kieppiä ja TUPS! tipahti sammaleiselle kivelle.

– Aha! Tuonnepäin siis! Jeps!

Keijukainen nakkasi pussukkansa olalleen ja hyppäsi takaperin kiveltä alas valtavalla loikalla.

*TÄÄLTÄ
TUULLAAN!*